

[Justitsministeren.]

fremmede landes borgere have samme adgang som danske statsborgere til at erhverve dansk ejendom. Den ret består, og dette er jo ikke til hinder for, at man gennemfører loven, men den bliver virkningsløs, så længe traktatbestemmelserne er i kraft. Derfor har man måttet sætte sine bestræbelser ind på at få disse traktatbestemmelser ændret. Det er muligt — jeg har overvejet det —, at jeg uden hensyn til, at dette traktatarbejde ikke er udført, vil fremsætte lovforslaget, men det forbeholder jeg mig at tage stilling til. Jeg ville foretrække, at man først fik ryddet den grund, lovforslaget skal stå på, ved at få ophævet bestemmelsen om gensidighed i en af de gamle handelstraktater.

Det ærede medlem hr. Evald Christensen var inde på et spørgsmål, som jeg tror, jeg har besvaret i en bemærkning, jeg gjorde før.

Hækkerup: Jeg nødes til at gøre en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen. Jeg havde det vanheld, tror jeg, at udtrykke mig på en sådan måde, at det ærede medlem, hvis åndelige lebedighed iøvrigt er anerkendt, ikke har forstået mig. Det kunne aldrig falde mig ind at foreslå, at vi skulle have en lovgivning på dette område med tilbagevirkende kraft. Iøvrigt var det ikke min opfattelse, at det udvalg, jeg havde bebudet, skulle beskæftige sig med spørgsmålet om udlændinges ret til at have fast ejendom her i landet, men derimod med spørgsmålet om, hvorvidt det var rimeligt og formålstjenligt at få bestemmelser om adgang til at annullere en tidligere naturalisation. Det spørgsmål vender jeg tilbage til.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen har jeg et par ganske enkelte bemærkninger. Det ærede medlem brugte det udtryk, at vi, d. v. s. regeringspartiet, regeringen og flertallet i denne sal, så det som en opgave at beskytte retsvæsenet uanset de misbrug, dettes personale begik. Denne påstand er jo aldeles urimelig og uholdbar. Vi har drøftet forskellige spørgsmål i denne sal af den art, og den højtærede justitsminister har gjort, hvad der kunne gøres ved i Wright, Thomsen & Kier-sagen at foranledige en undersøgelse foretaget, ved at nedsætte Leifer-kommissionsdomstolen og ved at indlede undersøgelse mod krisepolitiet personale på de områder, hvor kritik er rejst. Selvom man på forhånd har måttet sige, at det var tvivlsomt, at der var bund i denne kritik, har justitsministeren grebet ind og har naturligvis gjort

det med flertallets tilslutning. Den påstand, det ærede medlem fremsatte, har overhovedet ingen steder hjemme.

Endvidere siger det ærede medlem, at vi, d. v. s. flertallet, vil beskytte landsforrædere, og det drejer sig altså her om grev Schimmelmann. Jeg vil gerne om mit indtryk af dommen over grev Schimmelmann sige, at min første reaktion, da jeg læste om den i dagspressen, var undren over, at dommen var så mild, men jeg vil føje til, at efter at jeg havde haft lejlighed til at studere denne doms præmisser — det ærede medlem kan finde dem i Ugeskrift for Retsvæsen for 8. maj i år —, kan jeg ikke svinge mig op til de højder, hvorfra det ærede medlem fremsatte den påstand, at dommerne dømmer mod loven. Jeg tror, det ville gavne det ærede medlems kølige omdømme i denne sag, om han studerede dommen først.

Endelig vil jeg tilsidst om dette udvalgs spørgsmål sige, at da jeg rejste problemet, var det egentlig blot som et udslag af den kærlige omhu, regeringen nærer for oppositionen, at vi ønskede at give oppositionen dette udvalg. Ønsker man det ikke, er det ikke noget problem for os, og da jeg mærker, der ikke er nogen som helst sangbund derfor, vil jeg undlade at stille forslag om nedsættelse af et udvalg.

N. Chr. Christensen: Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen benyttede sin ret til korte bemærkninger til at frembære en protest mod den beskyttelse, som den såkaldte kommunistlov havde givet kommunisterne. Jeg har ikke i mit indlæg givet udtryk for, at loven beskyttede kommunisterne, men jeg sagde udtrykkelig, at motivet for rigsdagens tilslutning til denne lov var under de da herskende forhold i landet at beskytte kommunisterne. Jeg føjede til, at således som forholdene senere udviklede sig, idet tyskerne brød det løfte, de havde givet den danske regering, blev forholdet beklageligvis et andet.

Det ærede medlem benyttede videre den givne lejlighed til at omtale, hvorledes kommunisterne var blevet deporteret til tyske koncentrationslejre og fængsler. Det kan vel ikke være det ærede medlems mening, at dette skyldes den danske regering og rigsdag. De, der tilbragte måneder i tyske koncentrationslejre og fængsler, var jo ikke først og fremmest kommunister, det var et udsnit af hele den danske befolkning, og det var ikke den danske regering og rigsdag, der var skyld i deres internering. Det var derimod tyskerne, som havde